

at Thinget rent ud negter at behandle det foreliggende Lovforslag og i Stedet for vedtage Regjeringens oprindelige Lovforslag uforandret. Det forekommer mig, at det er paa Tide, at Landsthinget viser, at det ikke længer vil finde sig i denne Behandling fra Folkethingets Side. Et og andet Nar har Folkethinget maaste som Undskyldning for at have beholdt Finantslovsforslaget i altfor lang Tid kunnet sige sig ind under den tilskyndende Grund, at Rigsdagen har været udsat et Par Uger, men i Nar har det ingen saadan Undskyldning, og dog har det havt Lovforslaget i halvsjette Maaned. Naar man læser Folkethingets Betænkning igjennem, ser man, at den med Undtagelse af ganske enkelte Sager hist og her er et Dptryk af de Betænkninger, Folkethinget har afgivet i mange Nar, og et Aftryk af Spar, som Folkethingets Finantsudvalg har modtaget af Regjeringen. Folkethinget maatte med Lethed kunne være blevet særbdigt med Finantslovsforslagets Behandling til Jul, saaledes, at Landsthinget kunde have begyndt at behandle det strax i Januar Maaned. Det faar derved Udseende — jeg tror naturligvis ikke, at det er Tilfældet — som om det er en overlagt Hensynsløshed mod Landsthinget, og jeg skal derfor henstille til det høie Thing, om det ikke skulde være rigtigst at negte at behandle det foreliggende Finantslovsforslag og vedtage Regjeringens oprindelige Lovforslag.

Carstensen: Efter de Udtalelser, der alt ere fremkomne, saavel fra den høitærede Conseilspræsident som fra de to ærede foregaaende Talere, har jeg ikke Meget at tilføie. Jeg maa imidlertid bekjende, at jeg kjøndt jeg ikke i Konklusionen slutter mig til min ærede Sidemand (Dannestjold-Samsø), er enig med ham i, at det ser noget eiendommeligt ud, at vi bestandig faae Finantslovsforslaget saa sent herop i Landsthinget. Uleve Tolvte dele af Samlingen vare forløbne paa den Dag, det i Nar blev oversendt; vi have altsaa en Tolvte del af Tiden tilbage, og det er indlysende, at naar vi ikke ville ty til en midlertidig Udgiftsbilling, vil det være umuligt at gjenbehandle Lovforslaget i Forening med Folkethinget, saaledes at Finantsloven — hvad Grundlovens Tanke jo er — kan blive et Udtryk for Fællesstemningen i begge Thing. Man behøver ikke at være betaget af, hvad Ticherning talde Mistænkthedsens Opfindsomhed, for at sætte dette i Forbindelse med Ord, der have lydt trindt om til forskjellige Tider, og som gaa ud paa at betegne Bevillingsmyndigheden her i Landet som Folkethingets Bevillingsret, og betegne Fi-

nantsloven som Folkethingets Finantslov o. s. v. Imidlertid tror jeg, at denne — jeg siger ikke forættelige Taktik — men denne eiendommelige Maade, hvorpaa Finantslovsforslaget kommer til os saa sent i det parlamentariske Nar, ikke kan Andet end vække en Opfattelse af, at man virkelig i Gjærning vil vise, at Landsthingets Indflydelse paa Finantsloven kun bør være forsvindende. Jeg siger ikke, at det har været Hensigten med at sende den saa sent herop, men jeg siger, at der er en meget stærk Fristelse til at tro det. Imidlertid finder jeg, at en saadan Opfattelse, hvis den laa bagved den sene Oversendelse af Finantslovsforslaget, maatte være gal, da man kun naaer ad denne Vej at forringe sin egen Indflydelse paa Finantsloven, idet det er indlysende, naar Tiden er saa knap som den, der tilmaales os her, at vi da ere henviste til saa at sige ubetinget at slutte os til Regjeringen. Der bliver ikke Tale om nogen Forhandling mellem Folkething og Landsthing, men der bliver nærmest Tale om Samraad med Regjeringen om Poster, som Regjeringen har forlangt uden Hensyn til Folkethingets Standpunkt, hvor dette er saa yderligt, at det umulig kan være Spørgsmaal om at udjævne den store Forskjel i saa kort en Tid som den foreliggende. Dette er den politiske Side af Sagen, som jeg har tilladt mig kun kortelig at berøre. — Jeg skal ikke dvæle ved Finantsloven i dens Helhed, da den er saa omhyggelig og omstændelig gjennemgaaet af den ærede næstsidste Taler, jeg skal kun sige et Par Ord om de militære Bevillinger, særlig dem, der gjælde Flaaden. Som den ærede tidligere Ordfører bemærkede, er det en forunderlig Modsigelse, at man ikke vil sætte Søforterne i Stand til — saa længe vi ikke have Middelfrandsfortet — i det Mindste at kunne gjøre den største Nytte paa deres eget Omraade; men det er et Spørgsmaal af speciel Bestaffenhed, og jeg haaber derfor, at min ærede landmilitære Kollega vil nærmere omtale det. Hvad Flaaden angaar, har jeg forgjæves søgt den levende Traad til Forklaring af de mangfoldige Udstrøgninger, der ere skete, især paa det ekstraordinære Budget. Det ordinære Budget er jævnt affrættet, kan man sige, man har slettet ca. 770,000 Kr., saa det trods den ilde Medfart dog gaar nogenlunde levende igjennem — men det ekstraordinære Budget er ligefrem mishandlet. Saafremt Udgangspunktet for den af mig som Mishandling betegnedes Behandling havde været dette, at man havde sagt: Vi ere uklare med Hensyn til, hvorledes vi skulle stille os lige overfor Forsvarsagen, der er forskjellige Strømninger, der have gjort sig